

Goedkeurend knikt hij. „Dàt is beter, dan de andere! zegt hij, „één meer voor rekenen en twee voor geschiedenis, de vorige maal zes. Ja?“ zegt hij, den jongen aanzien — „en nu acht, krijg je er lust in? — Schrijven schiet niet hard op, enfin, 't is voldoende.

Heel onderaan „gedrag“. Van 't briefje ziet hij naar 't kind.

„Wat is dat, Ru? Je hebt altijd negen en nu acht! — Waarom?“

Hoogrood zijn de jongen zijn wangen en verlegen ziet hij zijn vader aan. Een heel wereldje van plezier blinkt en flikkert in de groote oogen en nu ook papa niet vóór zich ziet, moet hij wel biechten en blijkt zijn zonde gelukkig niet erger dan door elken gezonden Hollandschen jongen te doen gebruikelijk is.

't Bange oogenblik gaat voorbij, achterna gestuwd door een zucht van verlichting en nu komen de meisjes aan de beurt. Hun beider „gedrag“ is voorbeeldig en vorderingen wat meer of minder, al naar hun aanleg. Toch blijkt uit alles, dat de jeugd in den huize Van Voorst bedeed is met goeden aanleg en gezond verstand.

Elk krijgt zijn briefje terug en nu laat hij de kleine dansen op zijn knie en neemt van de grooteren niet de minste notitie.

„Ze hebben nog al opgepast, is 't niet, Hanneke, zoo tamelijk, niet waar? — Maar 't moet nóg beter worden, véel beter!“

En aldoor gaat het kind hoog op en neer, gierend van pret. De grooten zien min of meer triestig het spel aan en al schuivelend op hun stoelen en de oogen onafgewend naar hun vader, zegt eindelijk Rudolf:

„Hè pa“

„Hanna moet al de „hoogsten“ hebben op school, is 't niet? — En als je die hebt, krijg je voor elke kaart 'n gulden!“

„Ja pa!“ — lacht de kleine — „ik de hoogsten!“

„Ajakkes, pa! — hè toe! plaagt u ons nou niet!“ zegt Clara knorrig.

„Krijgen we 't niet, pa?“ 't Is nu Marietje, de achtjarige, die met 'n angstig gezichtje naar hem ziet.

Kleine Hanna wordt op den grond gezet en een beweging naar de welbekende plaats, waar de portemonnai geborgen is, doet ze opvliegen met luid gejuich. Héél langzaam komt de welvoorzene beurs voor den dag en drie mooi-blinkende guldens rink'len in zijn gesloten hand.

„Allemaal koninginetjes, jongens!“ roept hij lachend. Hoog houdt hij de hand en nu begint het gestoei en dol-strijden om den voorrang. Rudolf is de eerste, die 'n gulden vermeestert, dan komt Marie, want Clara heeft zich onttrokken aan 't geweld.

„Ik krijg 'm toch!“ zegt ze ietwat pruilend.

„Nee, je krijgt 'm niet, als je zuur kijkt! Kom nu, als je er niet om vechten wil, geef me dan maar 'n zoen!“

Half 't lichaam afgewend, komt ze langzaam nader, 't hoofdje omlaag en de mooie blonde haren om haar vingers windend, gunt ze haar vader geen blik. Toch komt ze bij hem en nu trekt hij haar op z'n knie.